

Ünite 2: Türkiye’de Reform Arayışları (1839-1908)

Türkiye’de Reform Arayışları (1839-1908)

1699 yılında imzalanan *Karlofça Antlaşması*’ndan sonraki süreçte yapılan ıslahat ve düzenlemeler yetersiz kalmış, Osmanlı Devleti’ni içinde bulunduğu durumdan kurtarmaya yetmemiştir. Gerek askeri, gerekse de siyasi ve mali konularda sıkıntıların devam etmesi, daha ileri birtakım yenilik ve düzenlemelerin yapılmasını zorunlu kılmıştır. 1839- 1908 yılları arasında gerçekleştirilen bu yenilik ve düzenlemeler şu şekildedir:

- Tanzimat Fermanı (3 Kasım 1839)
- Islahat Fermanı (18 Şubat 1856)
- I. Meşrutiyet ve Kanun-i Esasi’nin ilanı (23 Aralık 1876)
- II. Meşrutiyet (23 Temmuz 1908)

Tanzimat Fermanı ve Getirdikleri

3 Kasım 1839 tarihinde ilan edilen *Tanzimat Fermanı* ile birlikte Osmanlı Devleti yeni bir döneme girmiş ve tüm Osmanlı tebaasına vatandaş statüsü tanınarak, vatandaşların can ve mal güvenliği devlet koruması altına alınmıştır. Tanzimat Fermanı’nda devletin geri kalmasının sebebi kanunlara uyulmaması nedeniyle devletin ve halkın gücünü ve refahını kaybetmesi, bu nedenle de güçsüz ve fakir düşmesi olarak gösterilmiştir. Fermana göre Padişah’ın görevi artık yalnızca din ve devleti korumak değil; aynı zamanda ülkenin ve milletin kalkınmasını sağlamaktır. Böylece halka, devlet içinde merkezi bir yer verilerek, halkın devlet için değil, devletin halk için var olduğu düşüncesi oluşturulmaya çalışılmıştır.

Tanzimat Fermanı’nın yeni yönetim tarzı bakımından en dikkat çekici özelliği, yeni kanunlara ihtiyaç olduğunun belirtilmesi ile karar alma ve yönetim tercihinin meclisler aracılığıyla gerçekleşmesidir. Böylece Padişah ve hükümet kendi isteği ile güçlerini sınırlamaktadır. Kanunların kabul edilmesinde son karar Padişah’a ait olsa da, kanunların hazırlanmasında halk temsilcilerinin de bulunması önemli bir aşamadır. Padişahın onayı ile tek taraflı olarak ilan edilen Ferman’ın mahkemelerde tescil edilip ruhuna aykırı uygulamaların yasaklanması ona bir çeşit anayasa havası katmıştır. Gayrimüslimler, Tanzimat’ın getirmiş olduğu haklara Müslümanlardan daha çok sahip çıkmışlardır. Özellikle taşrada, Ferman’ın getirdiği haklar nedeniyle toprak sahiplerinin bazı isteklerini kabul etmeyen bazı köylü eylemleri görülmüştür. Görev yerlerinde keyfi uygulamalara alışmış olan idareciler ise Tanzimat Fermanı’nı olumsuz karşılamış ve hemen Ferman’a karşı muhalefete başlamıştır. Bu nedenle Ferman’ın önemli hedeflerinden biri olan vergilerin, vatandaşları zor durumda bırakmayacak şekilde toplanması amacı gerçekleştirilememiştir. Ancak Tanzimat’la birlikte mahalli düzeyde her birim için oluşturulan meclisler, halkın yönetim işini anlayıp benimsemesinin yolunu açmıştır.

Tanzimat’la birlikte devlet merkezi örgütünün çeşitli alanlarında, uzmanlık komisyonları niteliğinde meclisler kurulmuştur. 1838 yılında kurulan *Meclis-i Vâlâ-yı Ahkâm-ı Adliye*, kanun tasarıları hazırlamak ve önemli devlet memurlarını yargılamak amacıyla kurulmuştur. Meclis, sonraki süreçte yükünün artması nedeniyle ikiye ayrılmıştır ve yargı işlerine bakmak üzere *Meclis-i Ahkâm-ı Adliye*, yasama işlerine bakmak için ise *Meclis-i Tanzimat* kurulmuştur. Böylece Osmanlı Devleti’nde ilk kez yasama ve yargı görevleri birbirinden ayrılarak, yasama organına yargı organını denetleme olanağı verilmiştir. Sancaklardan alınacak vergilerin miktarını belirlemek ve düzenli toplanmasını sağlamak amacıyla 1840 yılında *Muhassıllık Meclisleri* kurulmuştur. 1868 yılında ise Danıştay’ın başlangıcı sayılan *Şura-yı Devlet* kurulmuştur.

Islahat Fermanı

Islahat Fermanı, Tanzimat döneminde yapılan düzenlemelerin bir ileri basamağıdır. Ferman, Osmanlı Devleti'ne yapılan dış baskılar sonucu, gayrimüslimleri Müslümanlarla eşit konuma getirmek için Paris Antlaşması öncesinde ilan edilmiştir. Bu fermanla Müslüman olmayanlara askeri ve sivil bütün okullara girme hakkı verilmiş, devlet memuru olmalarının önü açılmıştır. Hatta Ferman'daki bazı uygulamalar Müslüman olmayanlara daha fazla ayrıcalık getirmiş ve bu duruma tepkiler olmuştur. 1858 yılında Cidde'de, Müslümanlar bazı Hristiyan tüccarlara saldırmış; 1859 yılında ise Müdafaa-i Şeriat cemiyeti Sultan Abdülmecit'i tahttan indirmeye çalışarak eski düzeni geri getirmeyi amaçlamıştır. Bu olumsuz tepkilere rağmen Islahat Fermanı ile istenen düzenlemeler zaman içinde hayata geçirilmiştir. 1858 *Arazi Kanunnamesi*, 1871 *İdare-i Umumiye-i Vilayet*, 1878 *Dersaadet ve Vilayet Belediye Kanunları* bu düzenlemelerden bazılarıdır.

Halkın yönetime katılması amacıyla atılan bir başka adım 1864 *Vilayet Nizamnamesi*dir. Bu nizamname ülke idaresini vilayet, sancak, kaza ve köy idari birimlerine ayırmakta, her aşamadaki yöneticilerin görev ve sorumluluklarını ayrı ayrı açıklamaktadır. Ayrıca Vilayet Meclisi belediye üyelerinin seçimle gelecekleri hükmü getirilmiştir. Vilayet Meclisi üyeleri, tabii üyeler ile seçimle belirlenen dört kişiden oluşmaktaydı. Mülki amir ve memurlar ile ruhani reisler tabii üyelerdi. Seçimle belirlenen dört üyenin ise ikisi Müslüman ikisi de gayrimüslimdi.

1839 Tanzimat Fermanı ile başlayıp 1876 Kanun-i Esasi'nin ilanına kadar olan süreçte askeri, mali, eğitim ve hukuk alanlarında Batılılaşma çabaları olmuş, kişi hak ve hürriyetlerinde gelişmeler yaşanmıştır. 1843 yılında ilan edilen yasayla askerlik yaşı 20, askerlik süresi 5 yıl olarak belirlenmiştir. 1845 yılında ordu merkezlerinde birer askeri lise açılmıştır. Sultan Abdülaziz döneminde donanma güçlendirilmiş ve Dünyanın sayılı donanma güçlerinden biri haline getirilmiştir.

Batılılaşma çabaları eğitim alanında da gerçekleştirilmiş ancak bunda istenen başarıya ulaşılamamıştır. 1846 yılında *Meclis-i Maarif-i Umumiye* kurulmuş, Bahriye, Harbiye ve Tıbbiye dışındaki tüm okullar buraya bağlanmıştır. 1848 yılında İstanbul'da öğretmen yetiştirmek amacıyla *Darülmüallimin* öğretmen okulu açılmıştır. Kız öğretmen okulu olan *Darülmüallimat* da bu dönemde açılmıştır. 1858 yılında ilk kız rüştiyesi açılmıştır. 1827 yılından itibaren eğitimde Fransız etkisi kendini göstermeye başlamıştır.

Bu dönemde Mali alanda da köklü yenilikler yapılmıştır. Tanzimat Fermanı gereğince iltizam usulü kaldırılarak *Muhassıllık Meclisleri* kurulmuştur. Ancak eski devrin alışkanlıklarının devam etmesi nedeniyle bu meclisler başarılı olamamıştır. 1841-1842 yılında bütçe hazırlanarak, 1847 yılında ilk modern bütçeye geçilmiştir. Kırım Savaşı'ndan sonra Osmanlı dış borçlanması artarak devam etmiştir. Bu durum devletin mali iflasına yol açmıştır.

Bu dönemde hukuk alanında da bazı yenilikler olmuştur. 1851 yılında yayınlanan *Kanun-ı Cedit* ile sarhoşluk, kız kaçırma, sahtekârlık gibi yeni suçlar tanımlanmıştır. Kanun-ı Cedit yeterli olmayınca 1810 tarihli Fransız Ceza Kanunu'nun neredeyse tamamı tercüme edilerek, 1851'de *Ceza Kanunname-i Hümayunu* yürürlüğe girmiştir. Ticaret alanında karma muhtelit ticaret mahkemeleri kurulmuştur. 1807 tarihli Fransız Ticaret Kanunu tercüme edilerek 1850 yılında *Kanunname-i Ticaret* yayınlanmıştır. Bu kanunla anonim şirket, faiz ve kambiyo senedi gibi bazı kavramlar Osmanlı hukukunda yer almaya başlamıştır.

Ekonomik Kriz ve Sonuçları

Osmanlı Devleti'nde Kırım Savaşı sonrası başlayan dış borçlanma artarak devam etmiş ve devlet borçlarını ödeyemez duruma gelmiştir. Balkanlar'daki karışıklıklar ve saray masrafları borçlanmayı arttıran etkenler olmuştur. Bu durum Avrupa devletlerinin, Osmanlı Devleti'nin yanında yer almasından ve toprak bütünlüğünü savunmasından vazgeçmesine yol açmıştır.

Panslavizm politikasıyla sıcak denizlere inmeyi amaçlayan Rusya Avrupa'da bulunan karışık ortamdan yararlanarak, Balkanlar'daki ayrılıkçı isyanları desteklemiştir. Osmanlı Devleti bu isyanları bastırmakta

sıkıntı yaşamıştır. Osmanlı Devleti'nin Rus hâkimiyeti altına girmesini istemeyen Avrupa devletleri, 23 Aralık 1876 *Tersane Konferansı*'nda Balkan sorununu barışçı yollarla çözmeye çalışmıştır. Osmanlı Devletinin Tersane

Konferansı kararlarını tanımaması üzerine tarihte "93 Harbi" olarak bilinen 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı başlamış ve savaş Osmanlı Devleti'nin ağır yenilgisiyle sonuçlanmıştır. Bu durum karşısında çaresiz kalan Osmanlı Devleti *Ayastefanos (Yeşilköy) Antlaşması*ni imzalamak zorunda kalmıştır. Anlaşma gereği Sırbistan.. Karadağ, Romanya ve Bulgaristan bağımsızlığını elde edecek; Kars, Ardahan, Artvin ve Doğu Beyazıt Rus egemenliğine bırakılacaktır. Ayrıca Osmanlı Devleti, ağır bir savaş tazminatı ödemek zorunda kalmıştır. Bu durum başta İngiltere olmak üzere Osmanlı Devleti toprakları üzerinde çıkarları olan devletleri harekete geçirmiş ve *Berlin Anlaşması* imzalanmıştır. İmzalanan Berlin Anlaşması ile Ayastefanos Anlaşması rafa kalkmış, Bulgaristan Osmanlı'ya bağlı bir prenslik haline getirilirken, Doğu Rumeli ve Makedonya Osmanlı Devleti'ne bırakılmıştır. Doğuda ise Doğu Beyazıt Osmanlı'ya bırakılmış; Kars, Ardahan, Artvin ve Batum Rus işgali altında kalmıştır. Osmanlı Devleti, Berlin Anlaşması ile Ayastefanos'ta ödeyeceğinin 2 katı savaş tazminatı ödemek zorunda kalmıştır. Ermeni sorunu ilk defa Berlin Anlaşması ile gündeme gelmiştir.

Ekonomik durumu sıkıntılı olan Osmanlı Devleti, Rusya'ya ödenecek savaş tazminatı ile daha da sıkıntıya düşmüştür. Bu durum üzerine Osmanlı Devleti alacaklılardan birer temsilciyi İstanbul'a görüşmeye çağırılmış ve görüşme sonucunda *Duyun-ı Umumiye İdaresi* kurulmuştur. Duyun-ı Umumiye İdaresi, devletin mali gücünü ele geçirerek önemli gelir kaynaklarının yönetimini sağlamaya başlamıştır.

Anayasalı Yönetim Denemesi: I. Meşrutiyet

Tanzimat döneminde yetişen Batı düşüncesindeki aydınlar, Batı uygarlığının üstünlüğünü halkın sahip olduğu geniş hürriyetlere ve parlamenter sisteme bağlıyorlardı. Tanzimat dönemindeki reformcu yöneticiler ise temsili sisteme inanmıyor, yaptıkları yeniliklerde merkezi yönetimin güçlü tutulmasını ön plana alıyorlardı. Bu nedenle merkezi yönetimin ve bürokrasinin artan otoritesi, aydınların parlamentolu meşruti rejime olan taleplerini hızlandırmıştır. Böylece *Yeni Osmanlı Hareketi* başlamıştır.

Yeni Osmanlı Hareketinin öncüleri Şinasi, Namık Kemal, Ziya Paşa ve Ali Suavi gibi yazar ve şairlerdir. Bu kişiler, ilerlemenin hür kurumlara dayandığını, hür kuruluşların ise ancak kamuoyunun desteği ile ayakta kalabileceğini, bu nedenle halkın eğitilmesi gerektiğini savunuyorlardı. Halka en kolay ulaşma şeklinin gazete olduğunu düşündükleri için gazete çıkarmaya başlamışlardır. Yalnızca gazete çıkarmakla yetinmeye Yeni Osmanlı Hareketi aydınları, ülkenin içinde bulunduğu olumsuzlukları önlemek ve meşruti bir yönetim kurmak amacıyla gizli cemiyetler kurmuşlardır. Bu girişimler sonucu Abdülaziz tahttan indirilerek yerine V. Murat tahta çıkarılmıştır. Ancak V. Murat rahatsızlığı nedeniyle yerini II. Abdülhamid'e bırakmıştır.

II. Abdülhamid'in tahta çıkmasıyla, Yeni Osmanlıların dürüst bir padişah ile halkın temsilcilerinden oluşan bir meclisin hükümet işlerini kontrol etmesi anlayışı başarı kazanmıştır. Ancak devlet adamları halkın yönetime katılma noktasında henüz yeterli olgunluğa ulaşmadığını ileri sürmüşlerdir. Aydınlar ise tüm vatandaşların kendini en iyi şekilde temsil edebilecek kişiyi seçebilecek seviyede olduklarını savunmuşlardır. II. Abdülhamid, halkı meşruti yönetim için yeterli görmüyordu ancak meşruti yönetimin., devletin birçok sorununa çözüm olacağını düşünüyordu. Bunun üzerine II. Abdülhamid, meşrutiyetin ilanı için çalışmalara başlamış ve bir anayasa hazırlanması için komisyon oluşturmuştur. Komisyonunda çeşitli anayasa tasarıları hazırlanmıştır. Komisyonun çalışmaları sonucu ilk Türk Anayasası olan "*Kanun-i Esasi*" 23 Aralık 1876 tarihinde ilan edilmiştir.

Kanun-i Esasi'nin özelliklerine bakıldığında, bu anayasa millet egemenliği açısından günümüz anayasalarına göre oldukça geridedir. Padişahın hiçbir gücü anayasa taralından sınırlanmamakla birlikte, kanunlar aracılığıyla garanti altına alınmıştır. Padişah, yasama ve yürütme yetkilerinden ödün vermemiştir. Bu nedenle bu sistem *meşruti monarşi* olarak adlandırılabilir. Anayasaya göre meclis, "*Heyet-i Âyân*" ve "*Heyet-i Mebusan*" olmak üzere iki meclisten oluşuyordu. Heyet-i Mebusan üyeleri Osmanlı vatandaşı elli bin erkek nüfusa bir mebus düşecek şekilde halk tarafından gizli oy ile seçiliyordu. Seçimlerin süresi 4 yıl olup, mebuslar tekrar seçilebiliyordu. Heyet-i Âyân üyeleri ise doğrudan Padişah tarafından atanıyordu.

Kanun-i Esasi'de kadınların seçme ve seçilme hakkına yönelik herhangi bir gelişme bulunmuyordu.

Kanun-i Esasi'nin ilanında sonra üzerinde durulan konu mebus seçimleridir. İlk seçimler, yeterli süre olmaması nedeniyle çıkartılan Seçim Talimatı'na göre yapılmıştır. Birinci mecliste 69 Müslüman, 46 gayrimüslim toplam 115 mebus bulunuyordu. Meclis-i Âyân için ise 21 Müslüman, 5 gayrimüslim olmak üzere toplam 26 üye seçildi. Meclis-i Mebusan'ın ikinci döneminde 59'u Müslüman, 47'si gayrimüslim olmak üzere 106 mebus görev yapmıştır. Gayrimüslimler o dönemde toplam nüfusun 1/4'ünü oluşturuyordu. Bu oran düşünüldüğünde, Müslümanlar ve gayrimüslimlerin mebus sayıları ile nüfus oranları arasında bir denge olmadığı görülmektedir.

Kanun-i Esasi ile Osmanlı Devleti, dış güçlerin, devletin iç işlerine karışmasını engellemeyi amaçlamıştır. Ancak beslenen ümitler boşa çıkmış ve Osmanlı Devleti birçok bölgede toprak kaybı yaşamıştır. Devletin giderek daha olumsuz bir duruma sürüklenmesi nedeniyle meclis 14 Şubat 1878'de kapatılmış ve Kanun-i Esasi rafa kaldırılmıştır. Böylece meclis 1 yıl, 1 ay, 21 gün açık kalmıştır.

II. Abdülhamit'in meclisi kapatması ile meşrutiyet sona ermiş, yeniden mutlakiyet dönemi başlamıştır. Meclisin kapalı olduğu dönemde Kanun-i Esasi şeklen yürürlükte kalmıştır. II. Abdülhamit'in 30 yıl sürecek yeni mutlakiyet döneminde meşrutiyetin yeniden ilanı için iç baskılar sürmüştür. Fransız İhtilali'nin 100. yıl dönümü olan 1889 yılında. *Terakki ve İttihat Cemiyeti'nin* kurulmasıyla bu iç baskılar daha da artmıştır.

İttihat ve Terakki Cemiyeti ilk kongresini 1902 yılında, Paris'te yapmıştır. Bu kongrede yaşanan fikir ayrılıkları cemiyetin ikiye bölünmesine yol açmıştır. Yabancı müdahalesini isteyenler Prens Sabahattin Bey'in başkanlığında "*Teşebbüs-i Şahsi Âdem-i Merkeziyet*" altında birleşmiştir. Yabancı müdahalesine karşı olanlar ise Ahmet Rıza Bey'in başkanlığında "*Terakki ve İttihat*" adı altında birleştiler. Cemiyet üyeleri yurt içinde ve dışında çeşitli örgütlerle ilişki kurarak geniş bir coğrafyaya yayıldılar.

Cemiyetin giderek güçlenmesine rağmen II. Abdülhamid, halka cemiyetten daha yakındı. II Abdülhamid, Batı hukukunun alınması yerine İslam hukukunun yürürlüğe konulmasından yanaydı. II. Abdülhamid'in İslamcı bir politika izlemesi Müslüman toplulukların meşrutiyet yanlılarına değil, Padişaha yaklaşmasını sağlıyordu.

Cemiyetin, meşrutiyetin ilam için çalışmaları gün geçtikçe daha çok arttı. Bu süreçte meşrutiyeti kurma yolunda çalışan gizli cemiyetlerin sayısı da artıyordu. Bu cemiyetlerden bir tanesi Mustafa Kemal (Atatürk) Bey'in Şam'da kurduğu "*Vatan ve Hürriyet Derneği'dir*".

II. Abdülhamid rejimine karşı mücadele eden cemiyetlerin birçoğu 27 Aralık 1907'de Paris'te bir araya geldi. Kongre sonucunda, II. Abdülhamid'i tahttan inmeye zorlayarak meşrutiyeti yeniden kurma kararı alındı.

II. Meşrutiyetin İlanı

Terakki ve İttihat, 1907 Kongresinden sonra, Makedonya'da hızlı bir şekilde örgütlenmiştir, çünkü Makedonya'da Osmanlı denetimi yok denecek kadar azdır. İngiltere'nin Rusya ile Reval Görüşmesini gerçekleştirmesi, cemiyetin askeri kanadının dağa çıkarak ayaklanma başlatmasına yol açmıştır. II

Abdülhamid'in bölgeyi kontrol için gönderdiği müfettişlerin cemiyet liderleri tarafından öldürülmeleri harekâtı genişlettiği gibi Padişah'ın da direncinin kırılmasında etkili olmuştur. Böylece II. Meşrutiyet 24 Temmuz 1908'de resmen ilan edilmiştir. Meşrutiyetin ilanı, hafiyeğin kaldırılması ve genel affın çıkarılması izlemiştir. Terakki ve İttihat Cemiyeti, 23 Ağustos 1908'de yayınladığı bildiri ile Prens Sabahattin'in cemiyeti ile birleştiğini ve adını İttihat ve Terakki Cemiyeti yaptığını ilan etmiştir.